

HIVATÁSBÓL-NYILVÁNOSAN

A rendszerváltás óta lejtmenetben, tévúton? –

avagy:

25 év után ELEGÜNK VAN A KIFOSZTÓ-KÖNYÖRTELEN KAPITALIZMUSBÓL...!

Kiút a kapitalista lejtmenetből — közösségi értékrend alapján

Népújságunk ez év áprilisában [hosszasan elemezte](#) a hivatalos felmérés szerint is darabjaira bomlott magyar társadalom szerkezetét, rámutatva arra, hogy a különféle népcsoportok egymáshoz viszonyított rettenetes méretű egzisztenciális, és morális különbségei tovább mélyülhet, ha maradunk a hazai kapitalizmus irtatlan tömegeket kifosztó kereteiben. E rettenetes helyzetből való szabadulás lehetőségeit olvasóink számottevő része keresgette-kutatgatta, közben rádöbbenve arra, hogy a rendszerváltozás óta hiába volt már hét választásunk, s ennek nyomán hét kormányzatunk, az életfeltételek folyamatosan romlottak, amelyeket döbbenetes tények igazolnak, úgy mint:

- fél milliónál már többen kénytelenek külföldön megkeresni a családjuk tisztességes eltartásához szükséges jövedelmüket;
- az összlakosságunk körülbelül fele tartozik a rendszerváltozás potenciális vesztesei sorába, ezen belül milliók vergődnek a szegénység pokoli bugyrában;
- továbbra is ezrek vannak hajlék nélkül, akik soraiban évről évre „arat” a fagyhalál;
- az egészségügy és az oktatás színvonala túrhetetlenül alacsony;
- nagyon gyenge a közbiztonság, amit jelez, hogy gyakoriak a rablások, tolvajlások, s az ilyen bűnözők nemritkán embert is ölnek, hogy a zsákmányukhoz jussanak;
- a különféle cégeknél változatlanul gyakoriak az elbocsátások, s rendszeresen magas a megszűnő, vagy megszüntetett vállalkozások száma is;

— az átlagemberek között korántsem az együttműködés, a szolidaritás van megerősödőben, sokkal inkább a feszültség, a konfrontáció.

Nem kevesen gondolják, hogy bár a keresztény-konzervatív és szociálliberális hatalmi gépezetek 4, vagy 8 évenként váltják egymást, de ezzel ki is merül a demokrácia léte, amelyben rengeteg család nem jut egyről a kettőre. Akik táborában egyre terjed annak felismerése, hogy **az agyonpiacosított, szinte javíthatatlanul korrumpálódott, a külföldi és magyar tőke gátlástalan pénzimádatára épített, s a szinte mindenütt hazugságot szajkózó kapitalista modellel van itt a legfőbb baj.** Ennek lecserélése céljából dolgoztak ki megoldási módokat az emberek, akiknek összegyűjtött véleményeit, alternatív elképzeléseit bocsátjuk alábbiakban a nyilvánosság elé. Még annyit érdemes előjáróban mondani, örömteli az a tapasztalat, hogy egyre többen merítenek erőt, biztatást a szellemi szféra társadalmi vonatkozású régi és új megállapításaiból, jalkiáltásaiból, előretekinéseiből.

Mottók

1./ „A pártok közötti harc sokkal nagyobb bajt hozott és hoz is a nép számára, mint a háború, az éhínség, a dögvész, vagy bármilyen más istencsapás.” /**Titus Livius**/

„A demokráciában is a kisebbség uralkodik” /**Szemjon Lyudvigovics Frank**/

„A demokrácia a jól szervezett kisebbség uralma a szervezetlen többség fölött.”/**Vaszilij Vasziljevics Rozanov**/

A híres ókori római történetírótól, valamint a neves orosz-szovjet filozófusok két említett képviselőjétől származó mondatok **Alekszandr Szolzsenyicin:** „Hogyan mentsük meg Oroszországot?” című, a Magvető kiadónál 1990-ben megjelent könyvében olvashatók. És még a következő „definíciót” is közli az író:

A „párt” szó azt jelenti: rész. Ha pártokra oszlunk, azt jelenti: részekre oszlunk. Ha a párt a nép része, vajon kivel áll szemben? Nyilván a nép többi részével, amely nem követi. Minden párt a saját maga érdekében tevékenykedik. A pártérdekek elhomályosítják a nemzeti érdekeket... A pártok érdeke, de még a létezésük sem azonos sem a választók, sem a nemzet érdekeivel... A pártharcoknak semmi közük az igazságkereséshez – ezek a párt presztízsének érdekében és a végrehajtó hatalom egy-egy részének megragadásáért folynak...

2./ Ha szinte a teljesség igényével felaprózott és milliós nagyságrendben megnyomorodott családok lakta, és az immáron 27. éve többpárti országunkban még mindig élne a XX. század elejének egyik legnagyobb poétája, **Ady Endre**, s a határainkon is túlra pillantana, bizonyára csak megerősítené az akkoriban írt, **Magyar jakobinus dala** című versének e sorait:

Dunának, Oltnak egy a hangja,
Morajos, halk, halotti hang.
Árpád hazájában jaj annak,
Aki nem úr és nem bitang.

Ezen szörnyűséges állapot okát a legnagyobb proletárköltőnk, **József Attila** évtizedekkel később, többi között ekképpen magyarázta **A tőkésék hasznáról** című költeményében:

Kölsél epedő verseket;
Pácolj prágai módra sonkát;
gyűjts gyógynövényt, fejts köszönet;

vezess főkönyvet s rejtse a titkát;
viselj aranyzsinóros sapkát;
élj Párizsban vagy Szatymazon,-
mire a béredet kikapnád,
a tőkésék a haszon.

Testvérem, folytatnám, de unnád,
tudod, hogy nem élsz lazacon,
amíg a tőkésék adnak munkát,
a tőkésé a haszon.

Ami az illúziókkal és vágyálmokkal telerakott 1989-es rendszerváltozást illeti, annak már a bevezetése körül is elképesztő dolgok történtek, amelyek lényegéről többi között az alábbiakat lehetett megtudni a volt **Kincstári Vagyonigazgatóság** egyik magas rangú munkatársától:

Becslések szerint, hazánknak, a szocializmus időszakában megközelítőleg csaknem 3000 nagyvállalata volt. E cégek körülbelül 60-70 százaléka az úgymond spontán privatizációval, tehát az államilag nem irányított magánosítással, részint mélyen alul értékelve, vagy különböző spekulációk kapcsán ingyen, illetve nagyon erősen támogatott hitelekkel került magánzsebekbe, amely összeg nagysága ezermilliárdokban mérhető. A kiüresített vállalatokat jórészt szanálták, s e folyamatból származóan szinte kimutathatatlan mértékű kár is érhetett a magyar államot. Egyébként az egész privatizációs folyamatban rendkívül nagy szerepet játszottak a külföldi multik, hiszen a tőke náluk volt, a bevonásuknak pedig az lett a következménye, hogy az összes nemzeti jövedelmünk nagyon jelentős része idegen érdekeltségekhez kapcsolódott-kapcsolódik.

Az elmúlt, több mint negyedszázada működő /hazai és külföldi/ tőkéseink produkálta sajnálatos következményeket pedig — a már megszűnt ingyenes napilap, a METROPOL 2016. június 1-i számában megjelentek szerint — így summázta **Pogátsa Zoltán** közgazdász:

4 millió ember jövedelme a létminimum alatt van, a másik 4 millió nem tud megtakarítani.

Ez utóbbi tényhelyzet valós voltára és elkerülhetetlenségére egyértelműen lehet következtetni az egyik híres amerikai közgazdászprofesszornak, **Nouriel Roubininek** a közelmúltban a WALL STREET JOURNALNAK adott interjújából, amely többi között az alábbiakat tartalmazza:

Marx helyesen elemezte a kapitalizmus önpusztító természetét... ugyanis a kapitalizmus egy ponton lerombolja önmagát, mert a hatékonyság, a jövedelmezőség, a költségcsökkentés javításának örökös hajszolásával folyamatosan átszivattyúzza a jövedelmeket a munkától, a tőkehez.

Karl Marx azt jósolta, hogy a kapitalizmus el fog bukni, mert az emberek saját érdekeiket követik, és ezzel egyben kudarcra ítélik a társadalmukat, mint egészet. Ezért és más okok miatt is a kapitalizmus lényege szerint immorális, s amint a különböző típusú adósságok elborítják annak gazdaságait, a rendszer megszűnik működni.

Itt kell emlékeztetni arra, hogy 2011. július 4-én, a NÉPSZABADSÁG hasábjain figyelemre méltó beszélgetés látott napvilágot **Ladányi János** szociológussal, aki a kapitalista

felépítmények egyik óhatatlan hordalékát, a lakossági megosztottságot, meg annak következményét drámai módon minősítette, prognosztizálta, ekképpen:

Kettészakadt társadalmakban nincs demokrácia... Legalább száz évre van szükség ahhoz, hogy újra integráljuk a társadalomból tartósan kihullott csoportokat.

3./ Mindezek után nagy kérdés: vajon a kortársköltő, **Bartis Ferenc** 13 évvel ezelőtt nyilvánosságra került **Fohász a nemzethez** című versének úgymond mozgósító mondatai járhatnak-e kedvező változásokkal?

Nemzetem, a történelem küldött:
hallgasd meg fájó ígéimet!
Kínjaidból varázsolj örömet,
a kárhozatból jövő-hitet.

Egy-emberként légy nemzet-önmagad!
Ne koporsót, de bölcsőt ácsolj!
Fogadalom legyen minden szavad
Alkoss otthont e szemét világból!

A másik kortársköltő, **Baranyi Ferenc** a 2015-ben megjelent több költeményében is igyekszik felrázni, figyelmeztetni minden értő embert arra, hogy kedvezőtlenek a folyamatok és rossz irányba tartunk. Egyebek mellett a következőket írta:

Mikor konzervatív keresztényt
alakít a volt kommunista,
léptét szégyenlősen — de önként! —
a szélirányhoz igazítja,
sunityó túlélése titka,
hogy bőlinton ellenkezik,
de bárhogy táncol oda-vissza:
két szék közt pad alá esik.

Aki — bár megveti a törvényt,
melynek betűit zsarnok írta —
megszegni gyáva. Így az önkényt
önmaga ellen bátorítja.
asztalt fel akkor sem borítva,
ha lopják róla étkeit,
de bárhogy táncol oda-vissza:
két szék közt pad alá esik...

/Ballada a hunyászokokról/

*

Nem balsors tép. Ne ámítsuk magunkat.
Saját balfácánságunk karma tép.
Akárhogy is színezzük át a múltat:
A tónus főleg miattunk sötét.

Hősiességnek lelkes maflaságot
Beállítani itt mindig divat.
Bolond virtus a falnak-rohanás ott,
hol bonthatókká málltak a falak.

/Magyarok/

Az nem lehet, hogy annyi szív hiába
onta vért — írta szózatot Mihály.
Sajnos, lehet. Eltékozolt csatákra
vádlón vetül sok-sok fölös halál.

*

Már nem vetem meg, Már csak szánom őket.
A megvásárolt együttműködőket,
a megfélemlített hunyászokokat,
a lankadatlan buzgalmú nyalókat...

Elkeserít az elprédált jövőendő,
túl sok a szánandó, a megvetendő,
én már az Úristent csak arra kérem:
ne hagyja, hogy megutáljam a népem.

/Ne hagyja az Isten/

4./ Említett költőink szókimondásai, tényfeltárásai mellett a magyar sajtó sem fukarkodott a megelőző időszakban nyilvánosságot adni a legsúlyosabb bajoknak-gondoknak, amelyekre íme néhány példa:

Havasi János 2007. május 11-én a MAGYAR HÍRLAP-ban vetette papírra Magyar falurombolás címmel e mondatokat:

A postahivatalok, vasutak, iskolák, orvosi rendelők felszámolásával... újra és újra felvetődik a kérdés: mi lesz az ellehetetlenült tanyák, falvak lakosságával? **Ma Magyarország délföldi részein százezer család él villanyvilágítás nélkül... Miért csak egyszer rendeztek petróleumlámpás tüntetést a Parlament előtt? Mert már ahhoz is gyengének érzik magukat, hogy úttorlaszokat emeljenek? De ezek az emberek előbb-utóbb megunják a sötétséget, a tanyavilágban fosztogató bandák terrorját és elkezdik majd jogaikat követelni. Lesz-e új Sztálinváros, Kazincbarcika, Inota, Komló, uránbánya és Ózd, hogy felszívja a vidékről, a mezőgazdaságból kinyomorított százezreket? Körvonalazódik-e arra bármilyen kormányprogram, hogyan lehet majd az elértéktelenedett házaikból — egyetlen vagyonukból — kiköltözőket hajlékhoz segíteni? Nem néhány családról van szó, hanem irtatlan tömegekről.**

A most megszüntetett legnagyobb példányszámú országos napilapban, a NÉPSZABADSÁG-ban éveken át jelentek meg a nemrégén, 56 éves korában meghalt **Bacher Iván** sorai, amelyek kíméletlen őszinteséggel tárták fel a mindennapjaink ijesztő problémáit. Például 2008. január 12-én e sorok jelentek meg a szerző tollából:

Általános vélekedés: Magyarország ma rossz ország. Jó szerencséjével nem élt, lehetőségeit kihagyta, útját tévesztette, vesztébe sétált. Megkeseredett, besavanyodott, megromlott, bezápult. Lopás vagy rablás, butaság vagy hazugság, gyávaság vagy erőszak, sunyítás vagy cinizmus, bunkóság vagy velőig való szétrohadság — ez a választék ma itt.

Bajos ezzel a vélekedéssel vitázni. Lehet, de bajos.

Legalábbis akkor, ha az ember tévét néz, újságot olvas, vagy a pesti utcára kilépve az első hajléktalanon átbukik.

Minden zavaros, hökkentő, borzalmas...

Ugyanez lap, ugyanezen év február 9-ei számában többi között e döbbenetes, de igaz képet festette a magyar fővárosról, szintén az említett szerző jóvoltából:

Budapest a hajléktalanok, a koldusok, a szakadtak, a nyomorultak városa. Dickens, Brecht, Gorkij lenne benne otthonos igazán. No meg Engels. Minden aluljáróban, valamennyi zugban, kicsit is félreeső kapualjban förtelmes rongyokba, szakadt dunnákba, koszos kartondobozokba bugyolált nyomorultak tanyáznak, vackolnak, fetrengenek. Éjjel nem lehet nyugodni a kukák fedelének csapódásától; sűrű csapatokban járják a várost a szemétből élők. Aki végig bír menni a körúton, át tud vágni a Keleti, a Nyugati, vagy a Blaha aluljáródzsungelén, anélkül, hogy megdöbbenne, elszörnyedne és kétségbeesne, az nem polgár és nem ember. Budapest rémisztő állapotban van. Romváros, ember-roncstemető, városrettenet....

E lap 2012. október 20-ai számában e cikkíró a közélet hiéna világának tagjairól mondott könyörtelen bírálatot:

Gusztusomat szegték a jobb sorsra érdemesek is, a magukról nem, csak a többiről elfelejtkező kollégák, tényérfeltáró hírlapírók, pörkölt-poéták, vokos okosok. Miattuk sincsen már

érkezésem étetről értekezni. De különösen elmegy a kedvem ettől, mikor tudom, hogyan s miként nyomják magukba nyögve a méregdrága kosztot azok, akik tönkretették a hazámat.

Azok, akik ha egymás között vannak a palotáikban, vadászkastélyaikban, haciendáikon, amelyeken még meg sem száradt a friss vakolás, akkor hörögve habzsolnak, zabálnak, falnak, lefetyelnek. Ezek bizony a szarból jöttek, akik most kéjesen tömik magukba a jót, a kolbászt, a vadat, a kaviárt, a bélszínt, a szalonkát, a cápát, a maguk sem tudják micsodát, nem is érdekli őket, csak az, hogy horribilis pénzbe kerüljön, és hogy utána locsolhassák teli belükbe az állami gazdaságoktól zabrált pincészeteikbe rejtett muzeális borokat, melyeknek ötven-százezer forint palackja.

És amikor bőföggve kitámolyognak a magánhadseregeik által őrzött bunkereikből és erődjeikből, akkor nekilátnak papolni spórolásról, önmegettartóztatásról, nadrágszíjról, negyvenhétzerről, munkaalapú társadalomról, kereszténységről, azok a gazok, akik milliányi honfitársunkat csapták be, lopták meg, taszajtják alá, akik milliókat nyomorítanak, aláznak és félemlítenek meg naponta, akik száz- és százezrekkel ismertették meg az éhezést, köztük tíz- és tízezer magyar gyerekekkel...

Az előzőkben megcélzott figurákat a 2014. őszenek budapesti tüntetésein, a [Közfelháborodás Napjain](#), ahol több 10 ezer ember sereglett össze, már radikálisabban „kezelték” a felszólalok, mondván: [akik az elmúlt 25 évben tönkretették hazánkat, menjenek a picsába!](#)

Megfigyelhető e retorikai küzdelemben, hogy a szociálliberális és a keresztény-konzervatív politikai meggyőződések karcosai általában egy húron pendülve hivatkoznak a „fejlett nyugatra”, az „európai színvonalra”, amit követésre méltó példának tekintenek, ebből adódóan az ottani súlyos gondokról csak mérsékeltten, vagy egyáltalán nem szólnak. Eme egyoldalúságot szegte meg 2016. szeptember 6-án, kedden a MAGYAR NEMZET című országos napilap, amikor [csaknem háromnegyed oldalnyi terjedelemben leplezte le a „jóléti mintaállamnak” kikiáltott Svédországot, ahonnan évente több mint félszázezren vándorolnak ki.](#) Hogy miért, azt egyebek mellett így indokolta a szerző, **Lipcsey Andersson Emőke**, aki e skandináv kapitalista államban él:

Az egészségügy elégtelen működése már több évtizedes probléma. A háziorvosi rendszer hiánya nemcsak személytelenné teszi az ellátást, hanem azt eredményezi, hogy nincs olyan orvos, akinek áttekintése van a páciens egészségügyi állapotáról. Egy hirtelen felszökő láz miatt a beteg jobb híján csak a sürgősségi ellátást veheti igénybe, ahol öt, vagy akár nyolc órát is várakozhat. Hosszú évekig tartó várólisták, szakorvosok és altatóorvosok hiánya, túlterhelt műtők, az ápolók és ápolónők alacsony fizetése, gyakran túlfeszített időbeosztása lehetetleníti el az egészségügyet...

Majd következik az oktatási riasztó területéről egy villanásnyi híradás:

Kiáltó a pedagógushiány az országban. Alacsonyak a fizetések és még hivatástudatból sem választják szívesen ezt a szakmát. Az oktatást és nevelést ellehetetleníti, hogy míg a diákok jogait árgus szemekkel vigyázzák, a pedagógusokat gyakorlatilag minden nevelési eszköztől megfosztották...

Ez bizony [kórképes körkép](#) a svéd állapotokról, amelyek arra intenek, hogy a kizsákmányoló kapitalizmus sehol sem viszi-viheti a paradicsomba az embereket.

Nos, járva-kelve az átlagosnál aktívabb, öntudatosabb állampolgárok, vagyis a **nemzet** tagjai között, a **bölcső ácsolását**, az **otthon alkotását**, meg a **saját balfácánságunkat** illetően már találkoztunk a jövőt érintő gyökeres változások markáns elképzeléseivel, ötleteivel, terveivel,

amelyek sorából most a civil óhajok összegzését tesszük közzé, úgymond a gazdasági-társadalmi változás egyik alternatívájaként:

MAGYAR ÖSSZNÉPI KONGRESSZUS

megszervezésére, összehívására vonatkozó javaslatok

1./ **KONGRESSZUS** alapítói, létrehozói lehetnek mindazon nagykorú, a származásukra, a nemzetiségi hovatartozásukra tekintet nélküli magyar állampolgárok, akik nem állnak jogerős büntetés hatálya alatt, s önzetlenül, tisztességesen, a pozitív élettapasztalatuk felhasználásával, a kollektív programjaik megvalósításával akarnak cselekedni hazánk gazdaságának és társadalmának rendbetételéért, felvirágoztatásáért, a szabadság, egyenlőség, testvériség, meg az összhangba hozott egyéni és közösségi érdekek realizálásáért, az égbekiáltóan súlyos egzisztenciális és morális különbségek megszüntetéséért;

2./ Azon személyek, akik a rendszerváltozás óta különféle pártok és civil szervezetek delegáltjaiként, vagy támogatásában közreműködtek a parlamenti, a kormányzati és önkormányzati munkában, valamint tagjai voltak a stratégiai fontosságú gazdasági társaságok felügyelő bizottságainak, illetve a hatalmi gépezetet a külföldön működő bármely testületben képviselték, nem kaphatnak vezetői megbízatást a **KONGRESSZUS**-on.

3./ A **KONGRESSZUS**-on nem működhetnek pártfrakciók, csupán szakmai grémiumok, amelyeket a központi testület által megválasztott **Össznépi Tanács** koordinál.

4./ Eme újonnan létrejött civil szerveződés, illetve közösségi erő fő célja: **kiszabadítani hazánkat a döntően nyereséget, vagy extraprofitot hajszoló és a korrupcióval teljesen átitatott, könyörtelen kapitalista-kizsákmányolás kelepcéjéből, valamint a bankári, földesúri és gyáriparosi oligarchák világából, s véget vetni a jelenlegi drámai állapotnak, miszerint a magyar családok jó kétharmada vesztese az elmúlt 26-27 esztendőben, a demokrácia hangzatos jelszava jegyében lezajlott gazdasági-társadalmi folyamatoknak.**

a) **első feladat:** az 1945 és 1990 közötti korszak egyoldalú és nem objektív tartalmú minősítésétől mentes, illetve a szociális jóléti állam létrehozását középpontba helyező **NÉPI ALKOTMÁNY** készítése, s a lakosság általi szavazáson elfogadtatása, majd új, a tényleges rendet és közéleti tisztaságot megteremteni hivatott büntető és polgári törvénykönyvnek, illetve az eljárási szabályainak kidolgozása, amit követ a jelenlegi — a jórészt áttekinthetetlen, érthetetlen és destruktív hatású — egyéb törvények, központi és helyi rendeletek átvizsgálása, módosítása, esetleg törlése, helyettük pedig más tartalmú, ám az emberek általános jólétét segítő jogi normák megalkotása;

b) **második feladat:** az 1990 előtti évtizedek hazai és külföldi történelmi eseményeinek objektív, tényszerű, igazságos értékelése és az elmúlt több mint negyedszázadban rárakodott csúsztatásoktól, hamisításoktól, torzításoktól való megfosztása;

c) **harmadik feladat:** tételesen és pontosan kontrollálni a rendszerváltozással összefüggő valamennyi privatizációt, meg a nemzetközi /például a NATO-ra és EU-ra is vonatkozó/ szerződéseket, mérlegelve azok eredményeit, kimutatva a hibáit, s megállapítva a káros döntések-történések miatti személyes felelősséget, egyidejűleg pedig kezdeményezni a magánosítás, vagy éppen a különféle fejlesztési programok végrehajtása közepette jogellenesen magánzsebekbe „vándorolt”, akár több ezer milliárdot kitevő összeg visszajuttatását a közös népi kasszába;

d) **negyedik feladat:** össznépi tulajdonba kell venni azon termelési eszközök zömét, amelyek számottevően segítik országunk magas színvonalú gyarapodását, megteremtve ez által a társadalom egzisztenciális különbözősége fokozatos megszűnésének alapfeltételeit, s ezzel párhuzamosan csökkenteni az egyéni és társas vállalkozások /alapítványok, betéti-, korlátolt felelősségű-, illetve részvénytársaságok/ számát, egyidejűleg pedig folyamatosan létrehozni az esetenként százakat, ezeket, esetleg tízezreket foglalkoztató, modern eszközökkel felszerelt gyártói és szolgáltatói tevékenységet végző nagyüzemeket az iparban és más ágazatokban — a jelenleg jórészt külföldi érdekeltségű és a külföldi beruházóknak hasznot hozó munkahelyek megszüntetésével is —, ahol nem lehet kizárólagos követelmény a piaci versengés, miáltal mód nyílhat a lakosság egészét szolgáló, központilag megtervezett termelési programok és fejlesztések maradéktalan megvalósítására, s a beruházások költségeinek előzetes állami társadalmi ellenőrzésére; Nagy mértékben csökkentendő a fogyasztást szinte minden áron növelő reklámdömping;

Külön kell szólni a világ legkiválóbb termőterületeinek 3 %-ba tartozó hazai földünkről, tehát a mezőgazdaságunkról, amelynek döbbenetes állapotát például a következőképpen írta meg nemrégén a Magyar Nemzet című országos napilapban, a Magyar Tudományos Akadémia professzora, **Tanka Endre**:

Az agrárpolitika a mezőgazdaságot 1989-től — az uniós tagságra való felkészülés címén — kivérezte, termelő alapjait csaknem megsemmisítette, a teljesítményét lenullázta...

Az évezredes agrár-termelőképességünket az uniós szabályozók mára jórészt felszámolták. A soktényezős hatásmechanizmusból 1989-től döntő lett a washingtoni konszenzus forgatókönyvének végrehajtása, aminek következtében az agrárközvagyon és a teljes termékpálya — jelképes áron — a külföldi tőke tulajdonába került. /1997 óta nincs önálló élelmiszeriparunk, az élelmiszer-kereskedelem 90 százaléka pedig hat multinacionális üzletlánc monopóliuma.) Brüsszel nekünk — családi gazdaságok helyett — tőkés nagybirtokrendszert adott, ami alapintézménye a peremtérség kizsákmányolásának. (A földalap 90 százalékát birtokló nagyüzemek olcsó bérmunkával nyers- és alapanyagot termelnek a profitközpontnak, amely a hozzáadott értékkel az árút előállítja, így a teljes haszon az övé.) Ugyanakkor az ország felvevőpiaca lett a silány és egészségkárosító nyugati élelmiszer-feleslegnek. Mindennél súlyosabb csapás a parasztság, mint történelmi osztály erőszakos megsemmisítésének e korszakra eső befejezése: az ágazat ezzel nemcsak a legjobb munkaerőt veszítette el, hanem az ősi tudást és a közösség megtartó értékeit is.

Az unió közös agrárpolitikája (KAP) főleg két eszközzel, a termelési kvótarenddel és a jogsértő agrártámogatással érte (éri) el mezőgazdaságunk elszorvasztását. Az utóbbi tíz évben az alanyi jogon járó termelői támogatásnak csak a negyedét adta a hazai gazdáknak, hogy ezzel kényszerítse őket a termelés feladására...

Hogy mindezekhez mi fűzhető hozzá? Talán e kérdés: [Lehet, hogy háborús pusztítással is felér, ami nálunk a rendszerváltozás óta zajlik a mezőgazdaságban, amely a megelőző, népi demokratikus évtizedekben világhírű teljesítményt nyújtott?](#)

Bizony, az illetén súlyos gondok megoldása úgy is lehetséges, ha meghirdetjük az „Európa Éléskamrája” programot, amelyek keretében a földek zöme tulajdon-jogilag is állami és szövetkezeti közösségekbe kerülhet, ahol sokféle, de az eredményes múltú magyar fajtákat favorizáló növénytermesztést, s vele párhuzamosan többnyire a hazai fajtákból összetevődő állattenyésztést, következésképpen széles körű élelmiszer-feldolgozást kell kialakítani, amely 100 ezreknek adhat munkát, biztos megélhetést;

e) **ötödik feladat:** az állam- és közigazgatás ténylegesen ügyfélközpontúvá tétele, illetve az igazságszolgáltatásban az igazság kiderítésének jogeljárési garantálása, s a bírósági ítéletek utolsó kontrolljához a nem jogászokból álló **Civil Igazságügyi Tanács** létrehozása.

f) **hatodik feladat:** olyan államszervezet és közéleti morál kialakítása, ahol nem lehet helye létjogosultsága a csupán úgymond zsigerből való [gyanakvásznak](#), [acsarkodásnak](#), [becsmérlésnek](#), [pocskondiázásnak](#), [rágalmazásnak](#), ahol megfékezendők az ember és ember közötti rémisztő vagyoni és szellemi különbségek, ahol nem működtethetők az olyan konstrukciós elemek, mint az egyéni célhoz és a rétegigényi törekvéshez könnyedén használható [spekuláció](#), [harácsolás](#), [kapzsiság](#), [önzés](#), [gátlástalanság](#), [öntörvényűség](#), [okoskodás](#), [hazudozás](#), [szakszerűtlenség](#), [felületesség](#), [pontatlanság](#), [csalás](#), [sikkasztás](#), [részhajlás](#), [ügyeskedés](#), [manipuláció](#), [hivatali hatalommal visszaélés](#), [bűnpártolás](#), s ahol csírájában felszámolható a nyomokban általánossá vált [korrupció](#);

g) **hetedik feladat:** felszámolandó a meggyőződések, a vélemény-nyilvánítások hatalmi célú korlátozása, a politikai értékrendek és a különféle jelképek mindenféle tilalma, valamint az intézményesített titkolózások rendje, biztosítandó az ideológiák szabad áramlása, a képviseleti demokrácia működéséhez pedig létrehozandók a lakosság által megalakított **Választók Tanácsai**, amelyek dönthetnek az országgyűlési és helyi képviselők jelöltségéről, a megválasztottak rendszeres beszámoltatásáról, további elvárásokkal, útmutatásokkal való ellátásáról, indokolt esetben pedig a visszahívásuk kezdeményezéséről;

5./ A civil szervezetek, illetve a pártok szabadon működhetnek hazánkban, ez utóbbiak azonban csak az országos, a térségbeli, vagy települési helyzetfelmérésekkel, gazdasági, társadalmi elemzésekkel foglalkozhatnak, a lakosság részére tanácsokat adva, ám meghatározóan irányító tevékenységet nem végezhetnek, tehát parlamenti és helyhatósági választásokon önállóan nem indulhatnak, ahol csak független személyek jelölthetik magukat, szakmai céljaik, törekvéseik alapján, a szociális jóléti állam kialakulását segítő, hogy abban a legteljesebb lakossági igények kielégítésére kerüljön sor az egészségügy, az oktatás-művelődés, a kereskedelem és fogyasztóvédelem, a nyugdíjasok ellátása, a lakhatási gyarapodások elősegítése (ezen belül a hajléktalanság megszüntetése), a közrendvédelem garantálása, a rászoruló családok maximális támogatása, a munkanélküliség és a minimálbéres gyakorlat megszüntetése, közfoglalkoztatás helyett a 8 órás teljes foglalkoztatás általánossá tétele, illetve a teljesítmény arányos bérmegállapítások és folyamatos béremelések biztosítása területén. Felszámolandók a vezető személyek, valamint a hatalmi adminisztráció tagjai átlagbérhez viszonyítottan túl magas összegű fizetési kategóriái, meg az olyan életpálya-modellek, amelyek dinasztia-kasztrosodáshoz is vezethetnek. A fiatalok életkezdését különféle kedvezményekkel indokolt segíteni, az idős emberek jövedelmei közötti irreálisan nagy eltéréseket pedig meg kell szüntetni és alapvetően fontos intézkedni az igazságos, a jövedelemhez kötött sávós adózás bevezetése, valamint az államadósság és a költségvetési hiány legminimálisabbra csökkentése érdekében.

6./ Az élet valamennyi területére kiterjedően kell figyelembe venni, s a lehetőség szerint alkalmazni [Giovanni Sartori](#) olasz társadalomtudósnak, MAGYAR TUDOMÁNY c. lap 1992. szeptemberi számában megjelent eme szavait:

Jóllehet a demokráciában a magángazdaság tekintendő igazán legitimnek, végül is egyik tulajdonforma sem abszolútizálható. Mindkettőnek meg vannak a maga sajátos hátrányai, bajai, működési zavarai. Legcélszerűbb lenne a kérdést úgy felfogni, hogy a magángazdaság alternatívája javíthatja az állami, illetve köztulajdoni szféra rossz irányú elhajlásait, s megfordítva, az állam kiegyensúlyozhatja a magángazdaság hiányosságait és hibás irányait.

A politikai szerepvállalások fontosak, ám ezek megnyilvánulásához olyan társadalmi közhangulatot kell teremteni, amelyben a különféle értékrendek nem a szűkös csoportérdek, az egoizmus, az individualizmus jegyében, hanem az általános közérdeket megtestesítve működnek. Véget kell vetni ama gyakorlatnak, hogy az embereket meggyőződésük, lelkiismereti felfogásuk, s a szabad vélemény-nyilvánításuk miatt üldözzék, felelősségre vonják, ugyanakkor következetes szigorral kell fellépni az úgymond zsigerből rágalmozókkal és hazudozókkal, valamint vagyoni és az erőszakos bűncselekmények elkövetőivel szemben. Hazánkat meg kell őrizni a magyarok országának, külföldieket pedig csak az életük veszélybe kerülése miatt menekülésük okán kell, egyelőre ideiglenesen befogadnunk, véglegesen pedig akkor, ha nálunk akarnak maradni, s elfogadják az életformánkat, nemzeti kultúránkat és vállalják a nyelvünk megtanulását.

7./ Az állami, a magán, illetve minden egyéb értékteremtő szféra működése feletti kontrollt a **KONGRESSZUS** megválasztotta, irányította, s annak beszámolni köteles **Össznépi Ellenőrző Bizottságnak** kell ellátnia! Tevékenységét segíteni köteles a senki által nem befolyásolható írott és elektronikus sajtó, az oknyomozó és tényfeltáró munkájával, amelynek szabályszerű végzését senki sem korlátozhatja! Egyidejűleg azonban szükséges beszűkíteni a bulvár tartalmú tömegtájékoztatót, amely a szenzáció hajhászásával nemegyszer eltereli a közvélemény figyelmét a lényeges ügyekről!

A közéletben szükség van a szakmai alapú, a jobbítást szolgáló aktív vitákra, a különféle nézetek egyeztetésére, de olyan társadalmi közberendezkedésben, ami elejét veheti a diktatúra kialakulásának, az általános békétlenségnek, az antidemokratikus megnyilvánulásoknak.

Kecskemét, 2016. december

Frissítve: 2016. december 12.

Velkei Árpád újságíró,
a **FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG** főszerkesztője,
a **MŰOSZ** Küldött-közgyűlének tagja,
a **Független Népkepviseleti Szövetség /FÜNÉSZ/**
civil mozgalom elnöke és **panaszügyi szolgálatvezetője**

Eme dokumentum a lakossági jelzések, észrevételek, közérdekű bejelentések, panaszok és javaslatok alapján készült.

INFORMÁLJA, KÉRDEZZE, OLVASSA
a rendszerváltozás veszteseinek készülő
VILÁGHÁLÓS NÉPÚJSÁGUNKAT,
a
FÜGGETLEN MAGYARORSZÁGOT!

Internetes cím: www.fuggetlenmagyarország.hu

E-mail cím: fuggetlenmagyarország@fuggetlenmagyarország.hu

Levélcím: **6000 Kecskemét, Tinódi u. 6. B/IV/26.**